

Quan els socialistes espanyols comparen el mapa de poder territorial de començaments de l'any 2011 amb l'actual, els envaeix la mateixa impotència que al jugador de *Risk* que tenia la partida guanyada però que de sobte, incomprensiblement, amb prou feines si controla un parell de territoris.

Dos territoris simbòlics –l'extensa Andalusia, si fa no fa l'Àfrica del Nord del joc, i Astúries, com la bucòlica Kamchatka– però insuficients per guanyar la batalla. I encara pitjor, amb la possibilitat de perdre'n un dels dos a partir del mes de maig, perquè les hosts de Podem s'han marcat el principat asturià com a objectiu prioritari. L'ofensiva és total.

Abans del cicle electoral que es va obrir el maig del 2011, a més de les d'Andalusia i Astúries, el PSOE ostentava les presidències de les illes Balears, Aragó, Castella-la Manxa, Extremadura i, sobretot, les del País Basc i Catalunya, en l'últim cas com a PSC. Amb Andalusia, aquestes eren les joies de la corona.

Però la corona s'ha quedat sense lluentor i ha passat a ser d'espines. Cadascun dels processos electorals que hi ha a la cantonada sembla un calvari per als socialistes espanyols, ofegats a dreta i esquerra pel PP i per Podem.

Fitant els núvols negres, la presidenta andalusa, Susana Díaz, va comunicar la setmana passada un avançament electoral que inaugurarà un any frenètic. El 22 de març hi haurà els comicis andalusos; el 24 de maig, els autonòmics –a 13 de les 17 autonomies– i municipals –als més de 8.100 municipis de l'Estat espanyol–, i el 27 de setembre, unes eleccions catalanes que el Govern encapçalat per Artur Mas ha previst com a plebiscitàries, fonamentals per al decurs del procés sobiranista. La cirereta del pastís –i quina cirereta– serà la cita amb les urnes que dibuixarà el pròxim Congrés dels Diputats, el més atomitzat de la història democràtica espanyola. El dubte rau a la data, perquè Mariano Rajoy, que va imposar-se als comicis el 20 de novembre del 2011, podria aprofitar una lectura generosa de la llei i ajornar els pròxims fins al febrer del 2016. En canvi, alguns especialistes fixen el 20 de desembre d'enguany com a dia límit per celebrar-los.

Segons ha pogut saber aquest setmanari, les enquestes amb què treballa la direcció federal del PSOE són contradictòries. D'una banda, demostren una

Amb la rosa al coll

EFE

Amb la tragèdia grega del Pasok al rerefons, el PSOE enfila l'imminent cicle electoral amb una feblesa inèdita. De fet, la candidatura del seu secretari general, Pedro Sánchez, no és ni de bon tros segura. La presidenta andalusa, Susana Díaz, el té agafat al seu puny. Se sap la més forta.

L'ex-líder del PSOE José Luis Rodríguez Zapatero i la presidenta andalusa, Susana Díaz, en un acte electoral. La sintonia de tots dos amb Sánchez és escassa, i les preferències del lleonès, clares.

millora notable de la consideració del seu líder, però de l'altra, l'amenaça de Podem ha passat de teòrica a real.

En realitat, Pedro Sánchez, que el juliol passat va erigir-se en el primer secretari general escollit en un procés intern de primàries, ho tenia coll avall: la valoració d'Alfredo Pérez Rubalcaba havia fet miques tots els registres negatius històrics. Un cap de l'oposició mai no havia obtingut unes notes tan baixes com les seues del 2013 i del 2014. Superar la seua nota entre la ciutadania no era una tasca gaire complexa. En qualsevol cas, un repte més senzill que no el de persuadir el conjunt del seu partit que ell ha de ser el pròxim candidat del PSOE a la presidència del Govern espanyol.

Desencís. Des que va estrenar-se a la secretaria general, Sánchez no ha entusiasmat els afiliats. Fins i tot entre destacats membres del partit que van donar-li suport, la seua actitud ha generat un punt de recança. D'una banda, per la seua frivolitat –per exemple, a l'hora de participar en segons quins programes televisius, sota l'argument que cal arribar a tothom–, i de l'altra, per la seua obsessió a esdevenir presidenciable, un objectiu que el va dur a ajornar les primàries –previstes inicialment per al novembre

passat– fins a proper 26 de juliol. Nou mesos en què esperava afermar-se com a líder i competir amb garanties davant Carme Chacón o Patxi López, que mai no van amagar la seua predisposició a esdevenir caps de cartell.

En realitat, però, qui ha germinat com a líder emergent és la presidenta andalusa, Susana Díaz, que el novembre passat ho hauria tingut bastant més difícil que no al juliol per optar a les primàries a La Moncloa. Llavors únicament acumulava 14 mesos al capdavant de la Junta d'Andalusia, una responsabilitat que va assumir després de la dimissió de José Antonio Griñán, qui no va completar ni el primer any i mig de legislatura. Avui, ningú no qüestiona els dots polítics de Díaz, que va oferir un suport tan tímid com calculat a Sánchez, segurament pensant en l'escenari que a poc a poc s'ha anat materialitzant.

Susana Díaz no s'ha precipitat, ha jugat les seues cartes amb mestria

Atenent els interessos personals de la presidenta andalusa, els contrincants del madrileny a les primàries internes que el van designar secretari general impliquen més riscos. L'un, Eduardo Madina, tenia més opcions de consolidar-se com a cap de l'oposició, perquè presentava un discurs més elaborat i feia anys que era considerat una opció clara de futur. L'altre, José Antonio Pérez Tapias, que havia explicitat la seua negativa a ser el candidat i que havia fixat com a aspiració única la secretaria general, encarnava una dialèctica molt més regeneracionista i escorada a l'esquerra, excessivament agosarada per a un partit que busca ocupar la centralitat política. Ni la condició d'andalús no li va permetre guanyar-se el suport de Díaz.

Fet i fet, tots tres es van disputar la secretaria general per la renúncia a ocupar-la de Díaz mateix, que, així que va dimitir Rubalcaba, va esdevenir la preferida de barons importants del partit, entre els quals el valencià Ximo Puig, que va significar-se obertament en favor seu, en contraposició al suport tàcit –més aviat implícit– que va ofrenar a Sánchez després de la negativa de Díaz.

Ella no s'ha precipitat en cap moment, sinó que ha jugat les cartes amb mestria. La federació socialista andalusa, que representa prop d'un terç de la militància del PSOE, va apuntalar la victòria de Sánchez al juliol, però un cop va ser escollit, Díaz va marcar-hi distàncies. En privat però sobretot en públic, qüestionant l'estil opositor del nou líder i el seu interès desmesurat a esdevenir candidat a les eleccions d'enguany. Per a Sánchez, com ara es demostra, aquesta cursa era plena d'obstacles.

Un any que ofega. En efecte, el secretari general socialista enfila el cicle electoral més apassionant que es recorda amb la rosa al coll. Una rosa que, com més va, més l'ofega. És conscient del que s'hi juga el PSOE –el fantasma del Pasok, un dels dos grans partits tradicionals a Grècia, ara irrellevant, sobrevola la seua de Ferraz– però està convençut que, amb ell, el partit se'n sortirà. S'hi veu com el Zapatero del 2000, un desconegut que no emocionava i que només es va consolidar a les acaballes de la legislatura, gràcies a les errades del Govern de José María Aznar: la catàstrofe del *Prestige*, la guerra d'Iraq i, és clar, l'11-M.

D'errades, el PP actual també n'ha comès a cabassos, però els socialistes no sols no se n'han beneficiat a les enquestes sinó que avui perdrien posicions respecte al resultat de Rubalcaba el 2011, quan van rebre el suport de set milions de ciutadans, quatre milions i mig menys dels captivats per Zapatero el 2008, quan la crisi se'n deia "desaceleració". D'aleshores ençà, el PSOE s'ha deixat pel camí un de cada dos votants, que aviat és dit.

Abans de les eleccions autonòmiques i municipals del 2011, els socialistes governaven més autonomies que ningú –vuit– i ostentaven l'alcaldia de tres de les cinc principals ciutats de l'Estat: Barcelona, Sevilla i Saragossa. D'aquelles vuit autonomies en conserven només dues, i de les grans capitals, exclusivament Saragossa. Les possibilitats d'ampliar el seu poder territorial, hi són, però les complicacions per fer-ho seran molt més elevades que no fins ara. L'aparició de Podem ha trastocat tots els seus plans.

L'avançament electoral decretat per Susana Díaz busca "canviar el tauler", en paraules d'un membre de l'executiva federal socialista que no dubta a qualificar-la d'"animal polític". Un tauler en què les fitxes blaves i morades tenen, ara com ara, la partida al seu abast. Darrerament els atacs del secretari general de Podem, Pablo Iglesias, s'han centrat en la figura del líder socialista, Pedro Sánchez, a qui ha anomenat "perdedor" i al costat del qual se sent clarament superior. Fa mesos que Iglesias demana un cara a cara amb ell a la televisió, i ara fa dues setmanes, en una entrevista al diari *El País*, va advertir que als pròxims comicis espanyols els electors "hauran de triar entre el PP i Podem", deixant de banda un PSOE que considera amortitzat. El viratge cap al centre-esquerra en matèria econòmica, amb un programa –redactat per Vicenç Navarro i Juan Torres– que alguns han titllat de "socialdemòcrata", pretén justament això: ocupar la centralitat política i bandejar el PSOE.

En aquest sentit, la jugada de Díaz és intel·ligent. Situa els seus rivals polítics davant unes eleccions imminents en què és la gran favorita. Tots els caps de llista, i no sols ella, s'estrenaran en uns comicis autonòmics: el popular Juan Manuel Moreno, el cap de llista d'IU, Antonio Maíllo, i la presumible candida-

EFE

Els secretaris generals del PSPV-PSOE i del PSM-PSOE, Ximo Puig i Tomás Gómez, presidenciables a la comunitat de Madrid i el País Valencià. Els seus resultats també marcaran el futur de Sánchez.

ta de Podem, Teresa Rodríguez, ara com ara eurodiputada, procedent d'Esquerra Anticapitalista i a qui Iglesias no ha gosat plantar cara en el procés d'elecció del consell ciutadà autonòmic, sinó que s'ha avingut a pactar-hi. A Brussel·les i Estrasburg, però, la sintonia entre tots dos és minsa.

Alguns sondejos situen Díaz a quatre o cinc escons dels 55 que signifiquen la

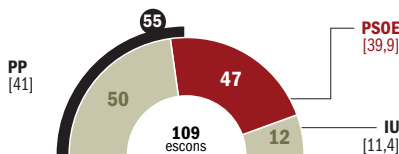
majoria absoluta. Ara com ara el PSOE en té 47, o siga que ampliaria la seua collita en una conjuntura especialment adversa. Tot plegat, a més, a l'autonomia més poblada de l'Estat, amb prop de 8,5 milions d'habitants. El PP perdreà una part dels 50 escons que ara ocupa, i IU, que en té 12, patirà de valent la irrupció de Podem. Ni l'ascensió al cim del partit d'Alberto Garzón –diputat al Congrés

PSOE: l'any que viurà perillosament

Eleccions més rellevants del 2015 i resultats dels comicis anteriors en cada cas.

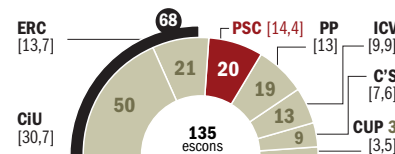
ANDALUSIA

Properes eleccions: 22 de març del 2015
Resultat de les eleccions del 25 de març del 2012

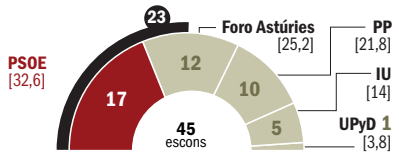
CATALUNYA

Properes eleccions: 27 de setembre del 2015
Resultat de les eleccions del 25 de novembre del 2012

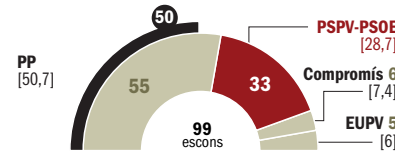

Properes eleccions: 24 de maig del 2015
Resultat de les eleccions autonòmiques i municipals del 22 de maig del 2011

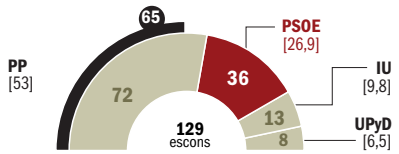
ASTÚRIES

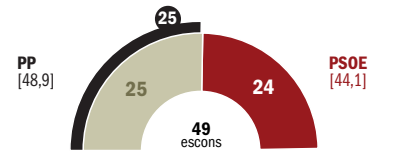
PAÍS VALENCIÀ

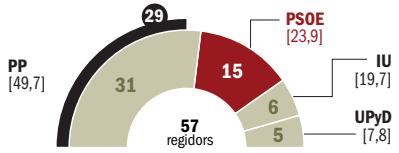
COMUNITAT DE MADRID

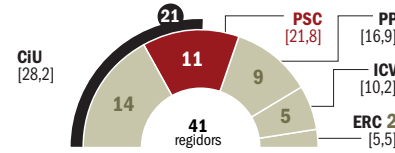
CASTELLA-LA MANXA

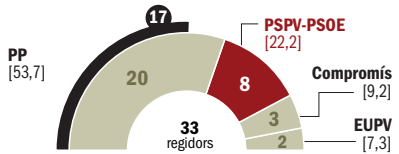
MADRID

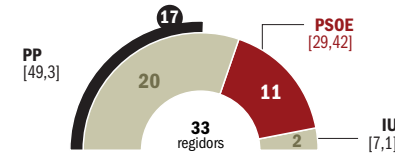
BARCELONA

VALENCIÀ

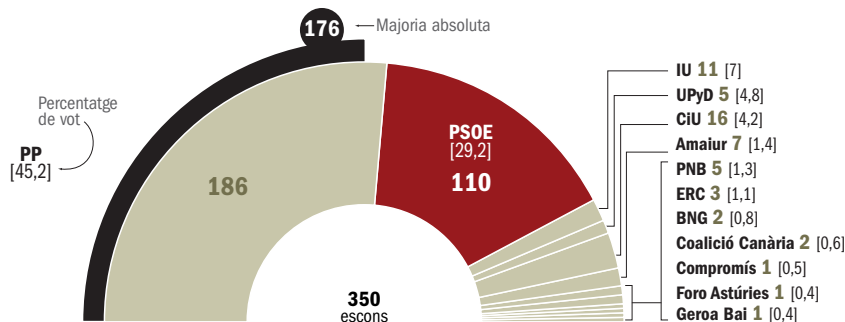

SEVILLA

CONGRÉS DELS DIPUTATS

Resultat de les eleccions estatals del 20 de novembre del 2011

per la circumscripció de Màlaga— no els fa ser optimistes. La setmana passada, sense anar més lluny, el cordovès Julio Anguita, ex-coordinador general amb una ascendència important a IU, suggeriria la necessitat d'unir esforços amb Podem, i si calia, amagant la marca pròpia, una heretgia per a segons qui.

Un maig tempestuós. El març pot ser victoriós per al PSOE, doncs. Susana Díaz és, de llarg, la política més valorada a Andalusia. Ha aconseguit girar full i que el cas dels ERO fraudulents, que afecta de ple el seu partit, no l'esguite en absolut. El socialisme andalús, en base a controlar com cap altre els temps electorals, va ser capaç de salvar-se de la derrota, esgotant la legislatura i no fent coincidir els comicis anteriors amb els espanyols, tal com reclamaven algunes veus del partit.

El desgast del PP poc després d'arribar a La Moncloa va ser prou per allunyar Javier Arenas de la Junta, i ara, avançant les eleccions un any, Díaz aconseguirà tot el contrari: que el previsible èxit de Podem i la previsible desfeta del PSOE a la majoria d'autonomies contraste amb el seu previsible triomf. Amb aquest aval a la butxaca, optar a les primàries no serà una possibilitat sinó un imperatiu, tot i que ella ha dit que no en vol saber res.

Perquè el maig es presenta tempestuós. A Astúries, on governa el PSOE, la intenció de vot a Podem s'ha disparat, i en una hipotètica suma amb IU —que li retornaria la malifeta andalusa— estaria en condicions de superar còmodament els socialistes. Tania González, una altra eurodiputada, és la cara visible allà, i la dreta està molt dividida entre el PP i Foro Astúries, la formació de Francisco Álvarez-Cascos.

Al País Valencià i la Comunitat de Madrid, les esperances creades estan cada cop més mediatitzades pel fenomen Podem, que cala especialment a les grans ciutats i compromet el retorn al poder dels socialistes, desplaçats d'ambdós centres de poder de fa dues dècades i que ara oloraven un retorn afavorit pels pactes.

En el cas valencià, Podem estaria en condicions de superar en vots els socialistes, i si no ho fa, podria quedar-s'hi tan a prop que es consideraria avalat per no donar suport al que veuen com un partit de la *casta*. El tripartit PSPV-Compro-

mís-EUPV ha donat pas a la incertesa, fins al punt que la possibilitat d'un PP governant en minoria no és del tot descartable. La presència insistent de Pedro Sánchez al País Valencià –les darreres dues setmanes, hi ha estat tres vegades– indica la rellevància que tenen aquestes eleccions per al conjunt del PSOE. A Balears, el percentatge de vot a Podem en les passades eleccions europees va ser

Les eleccions catalanes que estrenaran la tardor suposaran un tràmol doble: el PSC està ensorrat a les enquestes –és a molta distància de CiU, ERC i Ciutadans– i la seua negativa a la consulta sobiranista el separa del 80% de la població catalana que sí que el vol.

Comptat i debatut, les cites electorals de maig i setembre es preveuen funestes, i entremig, les primàries dilucidaran el

Constitució espanyola, que van acordar el PP i el PSOE sense referèndum validatori, no li va agradar gens– i ha assegurat que Díez és “de lluny, la millor governant que hi ha a l'actualitat”. Va matisar que es referia als “governants”, però la negativa a encaixar la mà a Sánchez durant l'acte de presentació del llibre de Jordi Sevilla va esvaïr qualsevol dubte sobre les seues preferències.

“Ara mateix ens cal un lideratge fort, i ella és l'única que pot representar-lo”, diu una veu autoritzada del partit que té molt clar que Díez plantarà batalla a les primàries de juliol.

El seu ascens a la candidatura sembla tan programat com una cesària. El mes de març farà la campanya embarrassada i obtindrà la legitimitat de les urnes com a presidenta andalusa. Al maig patirà les angúnies pròpies del final de l'embaràs i observarà la pèrdua de posicions del PSOE a les altres autonomies. I el juliol, a punt de donar a llum, naixerà com la solució contra el derrotisme.

Susana Díez farà campanya embarrassada, guanyarà a Andalusia, patirà angúnies pels resultats de maig i parirà en primàries

fins i tot superior, cosa que també complica els possibles acords postelectorals. I a Castella-la Manxa, on governa la secretària general del PP, María Dolores de Cospedal, els socialistes també hi han abocat molts esforços: Emiliano García-Page, alcalde de Toledo i deixeble polític de José Bono, és l'aposta dels de la rosa per recuperar un antic feu irreductible.

cap de llista estatal. La cita coincidirà amb el part del primer fill de Susana Díez, un factor emocional que juga en favor de la seua possible candidatura.

José Luis Rodríguez Zapatero està molest amb Pedro Sánchez pel menysteniment d'alguna de les seues mesures de govern –el compromís del nou secretari general de reformar l'article 135 de la

Víctor Maceda

Descobreix **COM SOM** els catalans
(7) cada dissabte, 22.00

3
tv3.cat/comsom